

160 години от въстанието в Северозападна България

На 31 май тържествено бе отбелязана 160-годишнината от най-масовото и организирано въстание от многобройните селски бунтове двоекни в Северозападна България.

Въстанието в Северозападна България е избухнало на 1 юни 1850 г. в Раковския манастир и било насочено срещу османската власт. Начало на честванията дадено е отслужването на панахида за загиналите въстаници пред паметника в Раковникската света обител от Негово Преосвещенство Великият епископ Скопий, архимандрит Ангим, игумен на Раковския манастир, геро-

монах Неофит и свещеник Сергий.

За да отплати своята поглед, кметове на близките градове и села, гости от Киванъва и Зайбар.

тя на паметника за загиналите. Вечерта в 19.30 ч. в храма на гр. Ботевград, който отново бе отслужена панахида и подемни песни. След започналата молитва в литигионо-божествено състояние се отправиха към Ботевградските скали, където бе представена впечатляваща възстановка на събитията от въстанието от ансамбъл „Ботевгра“.

Тържествена зъра преръсна се състои пред паметника на бунтовниците в местността Калето, след което небото над град Ботевграде се опари от празничната зъра.

Видиска митрополита

134 години от смъртта на Христо Ботев

На 2 юни, когато в цялата страна се отбелязва Денят на Ботев и на загиналите за свободата и независимостта на България, в гр. Видин е тържествено почитане на героичния паметник на Ботев в отбелязване този велик ден за България.

Пред клята на Христо Ботев в парка „Владимир бахва“, освен многобройните жители на Видин, дошли да почетат паметта му и да отбележат 134-годишнината от неговата смърт, официални гости бяха Румен Видински, председател на катедралния храм „Св. вмчк Димитър Солунски“, и монах Максим, брат на Бивиската света обител.

както и на политически партия.

С благословението на Негово Високосвещенство Видинския митрополит Домостоят, от Видинската света митрополития пристъпваха армията на Видински митрополит Позизар, председател на катедралния храм „Св. вмчк Димитър Солунски“, и монах Максим, брат на Бивиската света обител.

Г-н Румен Видов в своите речки дожише да отплати почит на героичния загиналите припомни думите на Ботев: „Но махайте се от земята! Скорте! Тоа, която падае в бой за свободата, той не умира, него жадят от земя и небо, зурта и природа и невият вевни за партия.“

Пред многобройната публика днес от ОУ „Христо Ботев“, гр. Видин, изнесоха кратка програма – рецитал.

Пред паметника бяха подемни песни и шета, а точно в 12.00 ч. бяха прегнати смирите. При тези зъра с наредени гласни вевни си припомни и отплате почит на загиналите войни и патриоти.

Видинския митрополита

Ден на Ботев и загиналите за свободата на България

На 2 юни – Ден на Ботев и на загиналите за свободата на България – в гр. Русе се състои тържествено на церемония пред Паметника на свободата и се почетат намест на отпадателите живота си за оснобождението и независимостта на нашата родина.

В тържеството веве участие и почетна рота от Русенския гарнизон, а реч преръсна епископ Ангим, игумен на Русенския митрополит, в съслужение със свещениците от Русенските храмове отслужиха започналата молитва

бождене и във войните за национално обединение. Или се – Вечния паметник“, та да бъде вевна паметта за тях и тяхната саможертва. Накрая епископ Иванов в кратко изказване призова да не забравяме техния пример да покоряваме на делото им.

бождене и във войните за национално обединение.

Или се – Вечния паметник“, та да бъде вевна паметта за тях и тяхната саможертва. Накрая епископ Иванов в кратко изказване призова да не забравяме техния пример да покоряваме на делото им.

Прозвуча Националният химн, а след това под зурните на мари бяха подемни цвеза от институции, партии и гражданци. Точно в 12.00 ч. прозвуча сирена за сиреномиту млъчение в знак на признателност към загиналите саможертвено за нашата свобода. Вевна да бъде паметта им!

Русенския митрополита

Знеполският епископ Йван отпсукуя водогвет в храм „Св. Николай Лемни“ в с. Старо село

На 5 юни Негово Преосвещенство Знеполски епископ Йван, викарый на Софийския митрополит, отпсукуя тържествено воевет в храм „Св. Николай Чудотворец“ (известен като „Св. Николай Лемни“) в с. Старо село, Софийска духовна околина.

По повод за чиноиспаждението бе организиран събор на селото и осъществено на 150 м път между двата храма в селото, Единият храм е действащ – „Св. Николай Чудотворец“, а другият е обявен за паметник на културата и наошовет се обявява – „Възнесение Господне“.

Преръметр Бойко Борисов и министърът бяха портфейл Божидар Димитров бяха специални гости на събитиято. На волевет приставата епископ, обявистуи управителя на гр. Перник – Ио Петров, народният представител Владислав Димитров и Ирена Сложанска, кметът на с. Старо село Христе Гербев и представител на ГЕРБ от региона.

По време на посещението си министър-председателят се запозна с въстоително-религиозния храм „Възнесение Господне“. Църквата „Възнесение Господне“ е построена през 1859 г. е обявена, като част от неа и изградена новия и преръспиващ сеет голям и извезданата от самоковските зографи Никола Образюков.

Христеки Зограф и Димитар Христов от гр. Дупница.

Като ярка демонстрация на българското национално самознание преръспиващето, зографите са пошехали в една многобройна гаркеса светици и вяр. Сред тях видяваме обявените на с. братя Кирил и Методий, св. Иван Рилски, св. Симеон Самковски, както и на св. Тринейски (сан Гервез – 701 – 721).

Пред миналата година в този средновековен храм, известен още като „Църквата на българските светици“, са извършени решаващо въстоително-религиозни работи.

С ларенци жарените на Старо село са направил джета на църквата. Съе средства, предоставени от Министерския съвет на Република „Възнесение Господне“, е складиран покривът и то този начин са за запазили ценните стенописи, помонена е електрическата инсталация, изградена е нова ограда около цялата храма и е обявено духовно пространство. Предстои да се извърши обноваването, след което храмът ще бъде отворен за редовно богослужение.

Щеоченичко ръкоположение в София

В неделата, посветена на Всички български светици, в столичния митрополитски катедрала „Св. Недела“

бе отслужена архиепископска св. Литургия. С благословението на Негово Светейштво – Българския патриарх и Софийския митрополит

Максими та бе отслужено от преосвещените епископи Стобишкия Наум, главен секретар на Светни Синод, и Знеполски Йван, викарый на Софийския митрополит.

В съслужение с архиепископа в богослуженията веве участие архимандрит Григорий, пропозител на Софийския митрополит, и храмното духовство. Молитвено участие взе Негово Високосвещенство Великотърновския митрополит Григорий.

По време на св. Литургия Стобишкият епископ Наум ръкоположи в свещенически чин джакон Валентин Михайлов.

Новият вярер на Софийския синод е роден през 1963 г. в с. Роговец. Завършил е Националната гимназия по фотография и фототехника, като поведе последователно специализация. През 1988 г. се обучава и успешно завършила паралелни курсове на СДС „Св. Иван Рилски“, а по-късно и Духовната академия „Св. Климент Охридски“. Като студент активно участие в социалната дейност на Православното християнство.

Негово Преосвещенство Знеполски епископ Йван, викарый на Софийския митрополит, азидно с архимандрит Григорий, пропозител на Софийския митрополит, и духовници от Коостендиската духовна околина извършиха свещеничкото опело на 31 май в храм „Св.Квирин Бюргордски“, с. Сложанска.

Протерий Георги Николов Яневски е роден на 28 юни 1938 г. в с. Сложанска,

малякско движение „Св. Евтимий, Патриарх Търновски“.

В края на св. Литургия св. Наум като предстоятелния богослужение обявява съществуващият свещеник в София св. Валентин Михайлов. Нека с тази дарувана му благодат да наставлява и ръководи своите паства, като пред очите почита на просветлите български светици. Да надхрана на тяхната вяра, на тяхната верност и да черпи мъдрост, с които да ръководи повереното му Християно паство“.

Като благодари на епископ Наум за участието му в богослуженията, епископ Йван призова да се обирем към българските светици и ги позоваваме да дарят благочестие, духовна съмирност на всички нас, да доживеем достойно да носим Християнския кръст и вяване. „Благодатен успех на всички!“ – пожелава блажен архиперит.

Софийския митрополита

↑ IN MEMORIAM

Упокои се в Господа протерий ГЕОРГИ НИКОЛОВ ЯНЕВСКИ

На 30 май след тихо бождене бе упокоен в Господа протерий Георги Николов Яневски за джакон през 1985 г. след шестдесетгодишна служба на свещеник в Старо село на 20 юни за свещеник от тогавашния викарий епископ – Знеполски Дометийан.

От 1968 г. служи в с. Береси и Батрени като сморниски свещеник и в родното си село Сложанска.

През 1999 г. за усърдия си в енорийска дейност получава официя „архиепископ“. Вев да го преръсти! Вевна да бъде паметта му!

Катоестидиска духовна околина. След завършване на духовно образование в Рилския Яневски за джакон през 1985 г. след шестдесетгодишна служба на свещеник в Старо село на 20 юни за свещеник от тогавашния викарий епископ – Знеполски Дометийан.

От 1968 г. служи в с. Береси и Батрени като сморниски свещеник и в родното си село Сложанска.

През 1999 г. за усърдия си в енорийска дейност получава официя „архиепископ“. Вев да го преръсти! Вевна да бъде паметта му!

Софийския митрополита

Бележит духовник и уважаван КИЖОВНИК

На 29 май в Лопушанската света обител „Св. Иван Кръстител“ бе тържествено отбелязана 85-годишнината от рождението на Негово Преосвещенство Смоленският епископ Нестор. Дълголетно и благочестиво Вишновскопреславенство Видинския митрополит Дометийан в съслужение с Величкия епископ Синоий и архимандрит Иван, именуван на светата обител, бе отслужил тържествен водосвет в близкостоящите манастири под куполите на манастирския храм за здраве, благоденствие и достойни старци на просвещения Нестор, епископ Смоленски.

В своето поздравително слово митрополит Дометийан подчерта достоенно носене от достопочти епископ на всички послушания, поставяни му от св. Синод на БПЦ и светата на Църква. Митрополит Дометийан поднесе благодарствено и благопожелания на Смоленския епископ от името на Негово Свещейство Максим, патриарх Български и митрополит Софийски, от своето име, от името на св. Синод, както и от всички клирици във Вишновския епископ. Видинският архиепископ в знак на любов и братско единение поднесе на юбиляра икона на св. Иван Кръстител, като скромен дар за молитвена подкрепа и благополучие.

Рожденикът бе поздравен от кмета на гр. Дюна баня г-н Владимир Димчаков, от специално дошли да отбележат годишнината на епископ Нестор двама кметове: губернатори приети, както и от представители на различни културни и обществени институции от родния край на епископа – г-р. Костенев, г-н Дюна баня. В поздравителното слово се казва: „Докато живее, до светостта, си даваме сметка, че забравляем в своето ежедневие, често забравяме, че отечествия вера не е съхранява в статуйки, а в нас. Духовенството е по-то робство, в което издържат човешката страсти, е завладено мъртвото човек. Хора, като Смоленски епископ Нестор, като свети святици, които оздравят нашите сърца и совести.“

Тронант от анимането и развличването искрените благодарения, просвещеният епископ Нестор благодари на Видинския митрополит Дометийан за топлине и братски гримас, които подготвят за негово добро здраве и духовно проследване.

Вечки, дошли да почетат за светия празник на Негово Преосвещенство Смоленският епископ Нестор, бяха тримного погледни и насочени на ръководството на Лопушанската света обител.

Негово Преосвещенство Смоленският епископ Нестор е вдойнотъ параставително ред епископите на Българската пра-

вселенна църква. Той е роден на 29 май 1925 г. в гр. Костенец, Софийско. Завършил е Софийската духовна семинария. Св. Иван Кръстител и Богословския факултет при Софийския университет „Св. Климент Охридски“, специализация богословие в Московската духовна академия.

След като през 1946 г. приема мюнхенското постановление, той посвещава целия си живот на служение на БПЦ, като изпълнява различни възложения му послушания. Бил е преподавател в Софийската семинария, научен сътрудник в Централния исторически и архивен институт при Св. Синод, председател на храм-памятник „Рождество Христово“ в с. Шипка, на Българското църковно поворие при Московската патриаршия. Бил е именуван на Религия, Банковския и Троянския манастир, vikarini на Доростоло-Черновицкия митрополит, а по-късно на Ловчанския митрополит. След като губи зрението си, през 2001 г. еп. Нестор се оттегля на покоя в Лопушанския манастир, Видинска епархия.

Той е бележит духовен, уважаван кижовник, поет, автор на много статии и научни публикации в църковни и световни печат. Върхви направленията си извършат и недоброто си зародило се състояние, еп. Нестор с неотслабачи плем слади участва в живота на Българската православна църква, като муажрно служи и проповядва Творения Своя Божие. Не оставя и своите научни търсения и кижовната си дейност.

Вишновска митрополит

„С Бога в сърцето“
За пореден път в изданието дна на 30 май храм „Св. Иван Кръстител“ във Вена, Австрия, беше изпълнен с вършачи хора, дошли да запалят свещи и да се помолват Богу, да получат чрез извършана служба Божията благодат и да съхванат величавостта на десетия от трознатия по вероучието (тази година 28 на брой) по повод края на учебната година.

В Неладата на Вечкии свети ученици зарадваха божията милост със старательно подготвена програмата. Прекрасни, добри деца, с които с основание се гордеем, защото в стария и в нск, от близки и далечни райони на щата Вена, през изшлата учебна година те са старательно посвещавали часове по вероучието.

Според сценария на тържеството учениците бяха разделени на две групи: „убавци“ и „децавирши“. След началото изпълненията започнаха с песен, а след това да преразнят в групата на „вар-

Достоинно българско участие в руски православен хоров фестивал

С благословението на Негово Свещейство Московския и на щала Руският патриарх Кирил от 23 до 25 май 2010 г. в гр. Кемерово, Сибир, се проведе Първият международен фестивал – конкурс „Хорове весте Сибиря“, организиран от ректора на университетя на Културата на Руската федерация. Административна и управленска „Култура“ на Кемеровска област, Мехеровска и Новокузнецка епархия на РПЦ, Новосибирска и Бердска епархия на РПЦ на Кемеровския държавен университет за култура и изкуство.

По покана на организаторите гост на фестивала бе проф. Андрей Кр. Кочеров, председател на стотияния старинен храм „Св. Николай Мирликийски“, диригент, композитор и педагог. Председател на авторитетно жури от итхатията руски музикални дейци. За председател на журито бе определен проф. Николай Кр. диригент и педагог проф. Игор Юкин.

Фестивалът се проведе в сградата на Университета за култура и изкуство по тема: „По обядо време в специална зала на университета бе открита изложбата на български православни кижовници, на 24 и 25 май, само за участниците, получили от журито най-висок баб „Златен диплом“.

На първия тур „Златен диплом“ получиху по достоинство българската формация „Проф. Георги Рибчев“ от раяния ансамбъл „Трошка, които успешно ръководиху и хора при стотияния храм „Св. мчца Параскева“. За съжаление тези състави не присъства на втория тур по финансови причини.

Общият брой на солисти и състави във фестивала бе над 350, които се състезаваша в три групи: деца (до 18 г.), възрастни и изпълнители с ограничени физически възможности; в четри номинации: академично песенно (солисти, ансамбли, и хорове), народно песенно (солоисти и ансамбли), народно песенно (хорове), народно песенно (хорове). За съжаление в православна музика (църковни и светски хорове и ансамбли).

Фестивалът напълно оправда своето название „Хорове весте Сибиря“. Думата „весте“ е древна и означава „обществено събирание при сватове“. Думата „журито“ означава „събиране на писменост и култура – 24 май, започна с тържествена боготужение в катедралния храм на гр. Кемерово. Заключението на св. Богородица“ и парак-

в чест на св. равноапостоли Кирил и Методий.

В рамките на фестивала, същия ден в сградата на университетя се състоя кръглата маса по тема „Духовност в съвременното руско общество: проблеми и стратегически ориентири“. След нейното откриване и излизане на журито доклад за съвременното университетя проф. Екатерина на Курдана, бе дадена аудиенция на прот. Кирил Попов, който представя своите доклад „Църковно песенно и духовност“. След неговото прочитане о. Кирил отговори компетентно и ясно на зададените му въпроси по темата.

По обядо време в специална зала на университета бе открита изложбата на български православни кижовници, на 24 и 25 май, само за участниците, получили от журито най-висок баб „Златен диплом“.

На първия тур „Златен диплом“ получиху по достоинство българската формация „Проф. Георги Рибчев“ от раяния ансамбъл „Трошка, които успешно ръководиху и хора при стотияния храм „Св. мчца Параскева“.

За съжаление тези състави не присъства на втория тур по финансови причини.

Общият брой на солисти и състави във фестивала бе над 350, които се състезаваша в три групи: деца (до 18 г.), възрастни и изпълнители с ограничени физически възможности; в четри номинации: академично песенно (солисти, ансамбли, и хорове), народно песенно (солоисти и ансамбли), народно песенно (хорове), народно песенно (хорове). За съжаление в православна музика (църковни и светски хорове и ансамбли).

посвещения се изпълняват както в зали, така и в помещенията православна култура и изкуство.

Рязанска се големи фестивали се организират и в много други православни страни. Вечко това се извършва за слава Божия и духовна дароства на богомилния народ.

„Нека провеждано на фестивала стане духовна традиция и способства за възкръсването на духовните основи в съвременното общество“ – бяха заключителните думи на Негово Свещейство Московския и на щала Руският патриарх Кирил от всички участници във фестивала.

Поздравяваме участниците на този фестивал. Въвше оглашено на 25 май вечерта на гала-концерта през катедралния храм от проф. Андрей Александров Деметриев. Участниците на открит „Култура“ при Кемеровска и Новокузнецка епархия с управленска Негово Преосвещенство епископ Архиепископ, съпредседател на комитетя на организацията на фестивала.

Финалното преживяване вokalна култура, художествено изградени образи, разнообразен репертоар без повторения, професионално и стило изпълнение на произведенията. Общо впечатление фестивалът се проведе на много високо ниво и се сприяня в събитие. Заключението на фестивала е, че участника предвид всичко младия изпълнители с много голям ентусиазъм, всестойност и най-вече, с ясно религиозно съзнание.

С пълно основание може да се каже, че в изданието верна в Русия има духовно израждане, познание на православната култура и изкуство. Почти няма епархия на РПЦ, в които да не се проповядва празно „Златен диплом“ или предаде, като църковните

Прот. Кирил ПОНОВ

Продължение от стр. 11

И така, в продължение на шедия период на Второто българско царство почита към св. Кирил и Методий неизменно присъства в културата и духовния живот на българите. Може да се върне и за известни трансформации и въпреки представяне на книжовниците влияние излиза за принадлежността на Първоцърквите към българския род и за специалното покровителство, което те в своето транспариентно битие оказват на българите. Кулминация на тези

нашествия или бедствия и така трагичната им е прелюдия. Включването на Владислав Граматик дна произвеждане за св. Кирил и Методий – *„Пространство житие на св. Кирил и Общото похвално слово за двамата светици“* – е косвено доказателство за съществуването на некалещи сбирници, създателски творби, посветени на тяхната памет.

В епохата на националното Възраждане делото на св. Кирил и Методий придобива нов смисъл. Осъзнаването на националната и общославянска значимост на българската история става през този период гласна духовна стимул за развитието на обществения живот в *„История славянобългарска“* (1762 г.) Пансий Хиландарски из-

мат много творби, чийто отличителен белег е патристичният тон и ритос.

В почетка към Първоцърквите преобладава преклонението **към тях като към „единородни“ и „еднокръвни“** български светици и покровители. Думата „единокръвност“ е използвана често на живота връзка на всеки българин със св. Кирил и Методий, които олицетворяват идентификацията на народа, непознатият от всеки слов български патристичен и своя Църква и затова така експлицитно утвърден към тази свещена двоица. Та е за него всичко – национална гордост, съзнание за народността си единствена, та дори и малко самоуверие пред другите народи: *„Че и ний сме даяна немо на света и на вси словесни книга да четат“*.

В атмосферата на първоцърковната българска народност на св. Кирил и Методий става горд знак на правото на съзнание на роден език. Така след едно хилядолетие спиралата на развитието преминава през същата точка на вертикална промяна в началото на XIX век. Първоначално, колективно несъзнателно и съзнателно репродуктивни. Естественият финал на експресивното всепородно отношение на народността на св. Кирил и Методий и излизането на празника от първоцърковния и превръщането му във всенародно.

Тук ще отбележа, че томоно през XVIII и в началото на XIX в. под влияние на руката старопечатна традиция двата дни за честване на Първоцърквите се сливат в един и се прехранят на 11/2 май, и този празник остава в българските самоцърковни граждански календари. Самата дата 11 май и нейният генезис остава засега не много ясен. Във всеки случай тя е средна неколкократно в по-позните рукни календари, а се налага и в Русия, свързването късно – отначало в знаменитите *Макариев четивници* тя е третата дата наред с 14 февруари и 6 април (вж. и Успенския сборник от началото на XIX в.). Първоначално изглежда тя е била предначертана за паметта на св. Методий. Струва ми се, че най-правоподобното обяснение е невъзможността преди Пасха да се празнува тържествено паметта на някой светиц. А 11 май се пада винаги след Великден и в рамките на празничната Петдесетница. През 1638 г. в книгата Псалтир с Часослов, издавана в началото на май е обявявано също като ден на св. Методий и едва извазлата в 1700 г. „Книга на светиците за март-май“ от Димитрий Ростовски окончателно закрепва паметта на св. Кирил и Методий към 11 май. След него в месецослови и часослови 11 май си остава ден на св. Братя. Книгата на светиците от Димитрий Ростовски е издана в пет издания в България, като и другите кирилски, влашки и московски издания. Нефит Руски печата през 1852 г. своята „Христовата на славянския език“ в Париж и включва в нея и владиславският стремежи на българската възрожденска интеллигенция и се въздържа от всички културни дейци. От друга страна, тя е в съответствие с идеите на православия, който по този време се разпространява в другите славянски страни и, без съмнение, намива широк отклик в поробена България. Традицията затвърдява представяне на националния живот на българите при армените на християнството непосредствено от св. Кирил и Методий. Легендата за това, че св. Методий лично е покъртил княз Борис и неговите боляри, се възприема като споразумение на народа. Върну не се създават реални духовни произведения. Реалната историческа действителност откъсва предвидимото патристичното въздействие на възрожденска. Така са създа-

ни, свързани с борбата за политическа и национална независимост на българския народ, имали статутите и фелетоните на Хр. Богте, Л. Каравелов, Р. Жинцифов, И. Гревс.

От възрожденските автори, писали за Първоцърквите, най-слабият източник трябва да се спомне Добри Войничков (1833-1878), посетил на св. Братя голям брой творби от различни литературни жанрове. Той е отговор на редица въпроси, поставени от Каравелов, кръщение, „Разказаниа на Преслава“, „Древните българя“ и др., 1860 г.), стихотворения и текстове за песни („Боярско покърщение“, „Днес свят див пророк е в света“, „Песен на св. Кирил и Методий“ (1864 г.), „Канитата“ и „Хими“ в чест на св. Кирил и Методий (1868 г.). Войничков създава и първите исторически драми на тази тема („Покърщение на Преславския град“, 1868 г., „Вселенска българска княгиня“, 1870 г.) и диалози, в които се подчертава значимостта на Кирило-Методиевото дело (Българските автори на Първоцърквите и Димитрий възру българската народност“, 1860 г.). По същото време Л. Каравелов чества сътворението на „Кирил и Методий“ (1875 г.), стихотворение в чест на Първоцърквите на св. Кирил (1869 г.), М. Бугубинин (1864 г.), П. Божидаре (1873 г.), Ив. Вазов (1873 г.), И. Гревс (1870 г.). В периодичния печат се появяват статии, фелетони и доклади за честването на деня на Сокулските братя в градове и села.

В българската цариградска църква празнуват празника с българите от шедия град по отношение на Глария Кръстелица, в която е погребан св. Кирил и Методий. Преди това, по време на 1851 г. Пловдивското училище получава името на св. Кирил и Методий и празнува празника в рамките на Великден. Тук мога да ви засици факти с откъси от писма, кореспонденции от вестниците, с пасажии на Вазова очерк „Осломлен дент“, с отгиснето слово на св. Кирил и Методий от П. Божидаре, прокламациите по този случай на Българския революционен централен комитет. Но това едва ли е необходимо. Всеки българин, а и всеки, който се намъра в България по време на празника, веднаж идва на камбаните и ученическата галския, след звуковото отсъждане „Върви, народе възродеи“, ще се потопи непременно в славностно чувство за честването на светиците.

Промиселтското, възрожденското, бунтарското честване започва от 1853 г., за да продължи и до наши дни. Възрожденската атмосфера се връща към нас и в началото на XXI век. Въпреки това в пречистена идеализиран образ на нашата народостна самоидентичност. Наричаме този ден, свидетелстващата на чинта към св. Кирил и Методий, **„дано-български празник“**. Мисля, че всеки българин. Инстинктивно вярваме, че ще го празнуваме до века. Не ни корете, братя славяни, които също правите празник на светиците. Защото това е народното дело на Първоцърквите. Не ни корете!

Забравим ли нашите празници, ще срутим всичко, градещо преди нас и ще се озовем във водата на забравата.

Затова всяка година на този ден не се прокламат пред нашия общ Училици с думите на възрожденците:

„Училици блати, закрияните всички, които илюбои прещипват и правят по-добри човеште!“

Училици прещипват, наставлявяят и днес славят, в днешно време да бъде чедна на светилата!“

И така, в деня на светици Кирил и Методие, осенете с благодатта на истината всички, които ви тчатат като свои! Амин!“

тенденции намираме в *Славословието от Синода* и в *Успене Кирилово* – в тези паметници св. Кирил и Методий са изобразени като покровители с апостоли на българите (като народ) и творци на писмеността на славяните.

След падането на България по турско робство за няколко века унакъм на духовната и материалната култура, паметта на св. Кирил и Методий се пази главно там, където има църкви на техни име или въпреки има по-силна традиция за честване на св. Свемочисленци (св. Кирил и Методий, Климент, Наум, Ангеларий, Горазд, Сава). В това отношение Охридската архиепископия продължава най-интензивно да почита Първоцърквите и техните ученици. Писмените известия за тях се предизват с легенди и предания, културт към св. Свемочисленци наизва във фолклора на Охридско, по река Брегалница и т.д.

Ще отбележа също така, че в Руския манастир в и обителите, свързани с него, през последната четвърт на XX в. се създават сбирници, в които открояват *„Пространство житие на св. Кирил, непознато в други по-ранни версии“*. То се среща в два сборника, съставдени от известния книжовник Владислав Граматик, чийто дейност се състои главно във възстановяване репертоара на Тарновската книжовна школа. Защо и как Владислав Граматик е включил в своите сборници едно житие, липсващо в традиционните търговски свята? Един от отговорите би могъл да бъде, че Владислав Граматик е имал под ръка някой спасен по чудо човек от двора или от Патриаршата. Такива колекции, не предизначени за العامة употреба, а за индивидуално четиво, са се напвали най-често в голиемцарски или манастирски комплекси и не са били разпространявани и достъпно ексемплари. По тази причина най-често са били унавожвани при

тъква огромното му значение за националното самоуверие на българския народ. По всяка вероятност отс Пансий не е имал под ръка нито един текст от *Житието на св. Кирил*, но със сигурност е познавал някои песнопения за Първоцърквите и „Сказанието“ на Константин Костеник, за което вече става дума. В представяне на св. Пансий Хиландарски между езика на свети Братя и църковнославянския език, който той, като и всичките грамотни българи, е познавал чрез разпространението им от XVII в. рукни старопечатни книги, няма разлика. Затова от Паний пише: „И сложили нучи на словески език... и рекли им учито болгар и словеси по язъку их... Тако сбирари речи ирзидни (т. е. красяни) и прави (т. е. истински) от болгари, от сербие, от руск, от макевец, от словене (т. е. словенски) и др.“

През втората половина на XVIII и началото на XIX в. тази конхесия отговори на национално-просветелските стремежи на българската възрожденска интеллигенция и се въздържа от всички културни дейци. От друга страна, тя е в съответствие с идеите на православия, който по този време се разпространява в другите славянски страни и, без съмнение, намива широк отклик в поробена България. Традицията затвърдява представяне на националния живот на българите при армените на християнството непосредствено от св. Кирил и Методий. Легендата за това, че св. Методий лично е покъртил княз Борис и неговите боляри, се възприема като споразумение на народа. Върну не се създават реални духовни произведения. Реалната историческа действителност откъсва предвидимото патристичното въздействие на възрожденска. Така са създа-

Предметът през призмата на историческия път на християнството, Съвобно е ония тези, които трябва да „доказват“ вярата чрез доктрините, т. е. съвместността за Истината, така че тя да остане неотнемена от ересите. Той е Конституцията на Православие. Първите осем членове, приети от светите 318 отци на Първия всееленски събор, свикан през 325 г. в Никея, са насочени срещу арианството в отразената блондиниста на Йану Христос казва „Син Божий, Единороден“, Съвобно на върха придобива заключението си във време на Втория всееленски събор в Константинопол през 381 г., свикан срещу ереста на Македония, като добавените членове за Светия Дух оформят окончателно догмата за Света Троица, но в унежението за Църквата, Крайносебно, всеобщото възраждане на марианския живот и Бъщици иже. Когато говорим за историята на Симбoла на върхата, не можем да пропуснем и спора около догмата Пилоче („Из от Сина“), възникнал след един от Томедските събори в края на VI в. и безмалка така болезнено отнoшеността между Итoка и Запада.

Вярвам в една света, съборна и апостолска църква

СЪБОРНО ИЛИ ВСЕЛЕНСКА

Впоследно време в нас забелязване еднa комитo спoлнo Вa, тoмoкa и oпaснa тeмaтичнa – зaмнaтa нa oпpeдeлeнoтo „сoбoрнa“, с „вeлeнскa“, тaкa нe сe пoчнyвa шe сoпeтoвaнoтo, б' eрнa свeтлa, вeлeнскa и aпoстoлcкa Църквa. Пoрoчнo тoтo грeхa в вeрoвкa, пaкa пpoвeнa бeжe oтпoрлaнo б' в пoдoбнoвa кoлoрeтo, избрaнo от СВ. Сiнoдo нa Б'П Цствaнa измoвeнoтo пoлyчнa нaшa зaрaдa нeмoвнoтa oкoлo дoгмaтa зa сoбoрнoтa нa Църквaтa и зaрaдa пoлoжнoтo и бeлoчeстнo злyчeнe нa фoрмaтa тeрмин, кoтo пoчрeнo сe „рeимoвoтoцизирa“ и „деoрфичирa“, тo дyмaмe нa пpeп. Юстaн Пoлoвoв. И oщe пo-чoчe – с пoчрeнaтa сe нapyшaвa слoвeнoтo зa вoрoвeчнoтe, кoтo бoрo др нeрaбoтнoрo свeтoстe и мeждy нa Христoвaтa Църквa. Нaсaкo зe ширoкoтe рaзбaркe, кoтo нapyшaвa шoсoнo хaрoнoмaтa стpyктурa нa дeтeтнa чeн от Симвoлa нa вeрлaтe. Вoс пoвeчe пoд „Църквa“ сe рaзбaрa сaмo дyрoвeчнoстe, кyлтурнo и инститyциoнa в пoтoдoбнe нa „вeрлoвнoтe“, кoтo свeтлaтe, нe мoжeтa гaннa дa oтпoрчaт Бoгa.

Щe сe oпaтa дa измoкa счeвнaтa нa вeрoкa в сoтвeтoвeнeтe зa вoрoвoчнoтo чyчeнe.

Тeрминoвoтo нeнрyшнa пpoизмoщ от нaстoящeтo пpeз вeрлoвнa пpeбoд сeмeлнe нa вeтeтe зpкьo пoнaтa „кeлoкoлoс“ (брyл, „вeлoбoг“) и „oтoкoлoс“ в сeлoнeтa тeрмин „сoбoрн“.

Тeрмин „сoбoрн“ счeвнa из мoкoлo пoрчeнaтa пpeгoвoрa, кoтo стeрвa „сoбoрнa Църквa“ eрeнeствeнo e вeлoчeстнo сoбoрнa сoбoрнa пpaвилa нa yтвeрждeнe. Нo пeрчeнeтo „сoбoрнoтe“ нeлa сoрз, мeкoлo бoдaнo чeтo хрeстoвeнcкo злyчeнe, eрeнeствoтo сaмo нa хрeстoвeнcкoтe пoнaтe „кeлoкoлoс“, „кoтoчeстo“, кoтo стoи в вeрoвнaтa рeткeст нa грeхoв „Симвoлa нa вeрлaтe“ и кoтo e пoдoбнo рaзбeнo в пoрчeнoтe нa нaй-чeтнoтe бoлoсoнe нa нaшeтo вeрe – пpeп. Юстaн Пoлoвoв и Вaлoдeлo Мoкoлo. Църквaтa e сoбoрнa, зaщeтo пpeтeжнa брa oтeпeтa – хрeстoвeнcкoтe шeнoтoчeстoчeстo.

Пpeжвeдeнoтo нa „кeлoкoлoс“, с „вeлeнскo“ пaк e нe сoстoятeнo и дoбpoкo пoчрeнo нe сaмo oт чeтo eтoпoлoжнa oднa мeрлa тoкa (нa грeхoв „вeлeнскo“, e „oкoлeчeтoс“, e нe „кeлoкoлoс“, нe и зaщeтo „вeлeнскoтa“ oтпaрлa сaмo хрeстoвeнcкoтe aспeктa нa Църквaтa, нo нe и лeтoкoлoкoчeстoчeстoчeстo. Тa e Итoкo Хрeстoвo, тa e oкoлaтa и вeлeнскa нe сe пpичиствe (Ивoн. 15:1-6). Тa e Нeбoзo тoкo, пeчнoтa нa Тoбoлo, кoйтo шeткe вeлeнскo вeлeнскo“ (Еф. 1:23). Църквaтa нe мoжe дa бeрe oбрaнeнe вoлo вeрeчнoтe и пpoстpaнcтoвoтe. В Хрeстe нe вeлeнскo вeлeнскo, нo тoбa нe нaй-мoкoлo e oбeлoжнo нaшeтa вeрoвнoтa, зaщeтo пpeтoтo нa Бoжиятa блaгoчeтeтo нa Църквaтa – нeнaшa сoбoрнoст, yтвeрждaнo пo дoгмaтeчeнo нaшaтo кeчeтo eрeнeствo б' Хрeстa, тa и мoкoлoчeстoтa нa пeг дoгмeчeстoвoтa нa Дyхa.

a мaлчнa избрaнн (Мат. 22:14). Пpимaгий Кpъчeнeтo и чyстиятa и в дpyгитe сeнeтa тaйнaствa, нe сe дyмoвaнeтa с Бoжиятo дaрoвe, кoнтo сa oбeктивнa дpeднoст, нo тoвa e сaмo нaчoлoтo. Дyшoнo нaтaкeт дpeднoст нa

вa. „Вие не сте вие чужди и припича, а съхраня на светлите и свои на Бога, като се утвърждат върху основата на апостолите и пророците, имайки Самия Исуса Христа за кръгъелане йлик, върху който цялото здание, стръбно събдено, възраства в храм свет чрез Господа, върху който и вие се съзидате в жилище Божие чрез Духа“ (Еф. 2:19-22). Именнo тoвa бoгoчeстнo сoтpядчeнeствo (eтeрнeтy) (Иак. 4:8) мoжe дa нe нaпpaвнa счeвнoтe – счършeннa, тaкa кaктo сe счършeннa и нaшeтa Отeц (Мат. 5:48), т. e. дa oбoиeн и вeлoчeстнo чeчeнaтa нe пpичoзa тaквa, кaквoтo e бeлa пpиднaтe гpeкoнoдeнeствo нa Aдaм и Тoвa, кaквoтo e тeтy Хрeстoс. В мoкoлoтe сe изгpaвeнo тeпo нaшeтo кoчeннo шeтe oтeпeтo нa Църквaтa, кoйтo e мнoгo мo-мeчнeтo и кoйтo чeстo сe пpe-нeбpeгвa или пaк сe влъчeнe мaкeтo извpeчeнo кoйтo нeшe oтпaтpидчeнo и нeшe oбoчe с църкoвнa вeрлoкa, т. e. излeднo eднeствo нoшe нa Църквaтa. Пpавoслaвнoтo мeчнeствo

и нeшкaмът oбaчe нe сa нeкaквa нaрeдeнeствo нa Църквaтa aлтeрнaтнa, а сa слeдвaнe тaйнoвeдeствo нoшe нa Свeтeтa Дyх влeрчe в нeк.

Цeтърчeчeчeтo сoвoстe, кoтo нeпoвeрлoвeнe в Сeмoлoвa нa вeрлaтe – aпoстoлcкoстe, e cвързaнo с мeчнeствo нa Църквaтo вeчe кoмпoрeнeствo. Пaрчeтo нeнaшeтo нa Бoжиятa нeнa сa бeлнe свeтлeтe aпoстoлcкo, a свeтлeтe отци и нeшкoчeстo сe гeнeтнe пpичeннн и нaсeдeнн.

„Тайната на Христа (...) се откри за Света Му апостоли чрез Духа“ (1 Коринт. 2:10). Именнo тoвa бoгoчeстнo сoтpядчeнeствo (eтeрнeтy) (Иак. 4:8) мoжe дa нe нaпpaвнa счeвнoтe – счършeннa, тaкa кaктo сe счършeннa и нaшeтa Отeц (Мат. 5:48), т. e. дa oбoиeн и вeлoчeстнo чeчeнaтa нe пpичoзa тaквa, кaквoтo e бeлa пpиднaтe гpeкoнoдeнeствo нa Aдaм и Тoвa, кaквoтo e тeтy Хрeстoс. В мoкoлoтe сe изгpaвeнo тeпo нaшeтo кoчeннo шeтe oтeпeтo нa Църквaтa, кoйтo e мнoгo мo-мeчнeтo и кoйтo чeстo сe пpe-нeбpeгвa или пaк сe влъчeнe мaкeтo извpeчeнo кoйтo нeшe oтпaтpидчeнo и нeшe oбoчe с църкoвнa вeрлoкa, т. e. излeднo eднeствo нoшe нa Църквaтa. Пpавoслaвнoтo мeчнeствo

Георги СЕНГАЛЕВИЧ,
студент по археология в
СУ „Св. Климент
Охридски“

АБОНАМЕНТ 2010
АБОНИРАЙТЕ СЕ ЗА НАЙ-АВТОРИТЕТНОТО ЦЪРКОВНО ИЗДАНИЕ!
ТАЛОН ЗА АБОНАМЕНТ ЗА „Църковен вестник“

Посочете периода от време, през който искате да сте абонирани

Име _____

Презиме _____

Фамилия _____

гр./с. _____ п. код _____

Общ. _____

Общ. _____

жк./мж. _____ №. Ен. _____

Вх. изп. _____ ТВР. _____

Испращайте на адреса на издателското полицейство талон за абонамент с приложено документ за платен абонамент (банков бодаро или пощенски жабуле).
МОЛЯ, ИЗПИСКАТЕ ТОЧНИА АДРЕС, НА КОЙТО ЖЕЛАЕТЕ ДА ПОЛУЧИТЕ ЦЪРКОВНО ИЗДАНИЕ!
АКО ИЗПРАЩАТЕ ПАРИТЕ ЗА АБОНАМЕНТ ПО БАНКОВ БУЛ., ОТБЕЛЯВАЙТЕ В ДОКУМЕНТА ЦЕЛТА НА ПЛАЩАНЕТО.

ДЕЛО В ПОЛЗА НА СКЪПОТО НИ ОТЕЧЕСТВО И СВЕТАТА ЦЪРКВА

На 30 май, Невелик на Велики светци, Негово Преосвещаване Епископският епископ Йоан, викарий на Софийския митрополит, освети иновостроения храм „Възнесение Господне“ в кв. „Ситниково“.

В чиноположаването взеха участие архимандрит Григорий, протосъдият на Софийския митрополит, протопейер Александър Георгиев, протопейер Кирил Дидов, свещеник Валентин Тузаров, председател на иновостроения храм, свещеник Георги Георгиев и дякон Иван Петков.

Да вземат молитвено участие в първата за храма св. Литургия, дойдоха министър-председателят на Република България Бойко Борисов, който е и член на първоначалното настоятелство на храма, директорът на дирекция „Вероизповедания“ към МС – г-н Емил Великов, председатели на българската държавност и общественици.

В края на богослужението епископ Йоан се обърна към многобройните християни, дошли от цяла София, с думите на псалмопевец Давид: „Радост е този ден, който Господ сътвори. Днес, когато завърши шестовисокият първият и отбелязваме паметта на Велики светци, извършихме пълния чин за освящение на нов храм. Службата по освящането е високодуховна и сакрално последиствие... В този св. Престол възложихме три чина от моштите на св. мчк Тривфон, които освящават и правят възможно извършването на всички богослужения. Освещава-

за Христа нови чиноци“, направени например завесите – светлата и черната – които правиха църква, всичко е трупано... Но най-трудно се приема некоректността на хората. Прегледните издава хора и фирми с желание да направят, обещаваха, сключваха договори... но в повечето случаи те отпаднаха изцяло или частично от сметища, тогава, изглежда в размери, цени, качество и изпълнение.

Имант и искат само да спечелат пари... Не знаят за проблема, и са готови да дават пари за несвършена работа“.

Разговорам с г-н Лъчезар Николов за неговия мотив, а той никак смутено отговори, че иска да направи нещо стойностно, което да остане за поколенията, „нещо, което да даде духовна утеха и радост на християните в квартала“. Опитвам се все пак да разбера колко средства са вложени в строежа и дали е подпомогнат от други дарители.

От първата копка до завършеното здание, когато в началото го предвидях, че трудно се гради храм, тъй като многократно поднебесни духове на злобата се обединяват срещу него.

„Много по-лесно е и да

направени например завесите – светлата и черната – които правиха църква, всичко е трупано... Но най-трудно се приема некоректността на хората. Прегледните издава хора и фирми с желание да направят, обещаваха, сключваха договори... но в повечето случаи те отпаднаха изцяло или частично от сметища, тогава, изглежда в размери, цени, качество и изпълнение.

Имант и искат само да спечелат пари... Не знаят за проблема, и са готови да дават пари за несвършена работа“.

От първата копка до

сега са дарени една 13 500 лв. (както стана известно, че само плочите около храма струват 14 600 лв.), всичко останало е обезпечил той и семейството му.

„Не се изкушаваш да започнеш разполките и когато ти плащаш – нарочно късах фактурите, за да не помня цифри и да не би в даден момент да се смеят... Аз наистина не знам колко струва всичко“ – каза скромно г-н Николов.

Той разказва, че произхожда от обикновено семейство и родителите му са били традиционни верещици, но прабаба му е била силно религиозна. Смята, той е кръстен съвместно около 20-ата си година. „Но всеки човек си има своя път и е важно да го извърши достойно“ – уверено казва той.

Вселя АТАНАС
Силвия АТАНАС
ДИМИТРОВ

Прогъждава изграждането на ловчанската катедрала

На 3 юни строитеж на новата ловчанска катедрала „Св. св. Кирил и Методий“ постана завършено на своя много важен етап – най-големият храм върху централния купол на храма бе изпоси мазанка.

Мазант на главния куполен кръст е г-н Добримир Митров от Сърбия. Той заедно със синовете и племенника си постави и завърши магия обикол върху всички храмови куполи, а с това се стига и до края на гърбова строеж на свещената градина.

След това свое кресто увенчаване богоудният и мащабен проект на Ловчанска св. митрополита навлиза в нова фаза – монтиране на всички инсталационни системи на катедралата, вътрешно доизграждане и измазване на всички дом.

Продължаване всички благочестивци и родолюбиви граждани, които желаят и имат възможност да се включат в даряването на средства за завършване на катедралния храм „Св. св. Кирил и Методий“, да го подпомогнат, като дарят средства на следните дарителски сметки:

„Универбит Бургас“ – к-во Ловчанска

В лев: BG65UNCR76301175630689

В евро: BG15UNCR76301175630689

В шатски долари: BG51UNCR76301175630689

Настоятели на Катедралния храм „Св. св. Кирил и Методий“ – гр. Ловчанска св. митрополит: ул. „Черковна“ №12; гр. Ловчанска св. митрополит: тел./факс: 068 60 10 11; секретар: тел. 068 63 28 15.

E-mail: lovchan@eparhialovchan.bg

Бог да благослови нашето общо дело!

Ловчанска митрополития

ЗАПОЧНА АБОНИРАНЕТО ЗА 2010 г.

„Църковен вестник“

1 година.....	25,00 лв.
6 месеца.....	12,50 лв.
3 месеца.....	6,25 лв.
ед. цена.....	0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЈАТА
СВ. СИНОД, София – 1000
ул. „Оборище“ № 4
тел. 987-56-11, тел./факс 980-30-16
МОЛ. ТИПКА Типографска Христосова
e-mail: sinodiat@gmail.com

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

Работи не се връщат.

Банкова сметка на Синодално издателство на БИЦ
„Универбит Бургас“ – София, ул. „Алабани“ № 58
IBAN BG97UNCR6601018147018, БИК код: UNCRBG60

Сметите да се вкратчат с пощенски ящик или по банковна сметка,
а сметко да се изплати попочек адрес и пощенската кука на получателя!

„Църковен вестник“ съдържа свещени текстове и азбучна информация
не бива да се използва за банковни нужди.